

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **GASBERO, spol. s r.o.**, IČ: 25 55 40 42,
sídlem Hradiska 511/82, 614 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**,
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2017, č. j. JMK 104576/2017, sp. zn. S-JMK 97971/2017/OD/|Př

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žaloba podanou u Krajského soudu v Brně dne 20. 9. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2017, č. j. JMK 104576/2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 11. 5. 2017, č. j. ODSČ-62155/17-27, kterým byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se měl podle

výroku rozhodnutí prvního stupně dopustit tím, že „jako provozovatel vozidla tovární značky, registrační značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Rostislavovo náměstí 21 (naproti, roh s ulicí Škároovou) v Brně dne 15. 1. 2016 v 10.45 hodin,“.

2. Proti napadenému rozhodnutí brojil následujícími námitkami.
3. V první řadě namítal, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, neboť neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno, neboť správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí konstatoval toliko porušení § 10 silničního zákona, který obsahuje pět odstavců stanovujících zcela odlišné povinnosti. Došlo tak mj. k porušení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.
4. Dále žalobce namítal neexistenci „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“, a to s ohledem na novelu silničního zákona provedenou zákonem č. 183/2017 Sb., v jejímž důsledku skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ v době rozhodování žalovaného neexistovala a jednalo se o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce, žalovaný měl proto dle názoru žalobce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit, neboť žalobce nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, když správní delikt provozovatele vozidla již neexistoval.
5. Následně brojil žalobce proti nedostatečnému popisu skutku ve výroku, jelikož správní orgán prvního stupně pouze uvedl, že žalobce neoprávněně zastavil, čímž porušil povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. S odkazem na ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (účinného ke dni rozhodování správního orgánu) namítl, že popis skutku absentuje, tvrzení o „neoprávněném parkování“ nelze považovat za „skutek“, neboť se z takového popisu jednání nepodává ani jeho protiprávnost, případně oprávněnost subsumpce pod přestupek dle silničního zákona.
6. V dalším bodu tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti namítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.

7. Dále namítl, že vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť odpovědnost za spáchaný správní delikt zanikla, a to s ohledem na změnu zákona provedenou ke dni 1. 7. 2017 zákonem č. 183/2017 Sb., ve spojení s úpravou preklusivních dob provedenou zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Nová právní úprava je pro žalobce příznivější a právní norma obsažená v § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích je protiústavní s ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Proto žalobce zastává názor, že na věc bylo nutné aplikovat ustanovení o preklusi dle nového zákona o přestupcích a hledět na skutek jako na promlčený ke dni 16. 1. 2017 a nebylo tak možné zahájit dne 10. 4. 2017 správní řízení, neboť skutek byl již promlčen.
8. Žalobce dále namítal, že správní orgán vůbec nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. I pokud by správní orgán nedospěl k závěru, že je možné mimořádně snížit sankci, byl dle názoru žalobce povinen tuto možnost zvažovat, neboť sankce jsou ukládány *ex offo*. V této souvislosti odkázal na ustanovení § 112 odst. 3 nového zákona o přestupcích. Žalobce zastává názor, že byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, neboť ve věci nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti, správní orgán žádnou ze zjištěných skutečností nekonstatoval přítěžující okolností a sankce měla mít pouze preventivní charakter.
9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 2. 2018 navrhl zamítnutí žaloby s tím, že uplatněné žalobní námitky jsou nedůvodné. Konstatoval, že žalobce podal blanketní odvolání a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, uvedl, že účastník správního řízení nemůže svou liknavost zhojit až v soudním řízení. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozsahu zákonem určeným pro blanketní odvolání a podle žalovaného nelze nyní v soudním řízení posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před soudem.
10. K jednotlivým námitkám poté uvedl následující. Podle žalovaného je odkaz na ustanovení § 10 zákona o silničním provozu i bez uvedení odstavce dle judikatury dostačující, v případě druhé námitku uvedl, že se jedná pouze o změnu terminologie. Správní delikt je podle něj popsán dostatečně. Za nedůvodné a účelové následně označil zpochybnění účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., zároveň uvedl, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější. Za účelové označil i zpochybnění uložené sankce s ohledem na ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
11. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání při splnění podmínek ustanovení § 51 s.ř.s.

K identifikacím porušené právní povinnosti

12. V prvním žalobním bodu žalobce brojil proti nedostatečné identifikaci porušení právní povinnosti, neboť správní rozhodnutí mělo obsahovat pouze odkaz na ustanovení § 10

silničního zákona bez uvedení příslušného odstavce. Citované ustanovení je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikováno takto: „[...] jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem [...]“.

13. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
14. Sám žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31 a vyzdvihuje pasáž „Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V daném případě však popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekoresponduje.“
15. S tímto závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje, ale je také třeba tyto závěry hodnotit ve světle konkrétního případu. Správní orgán prvního stupně řádně citoval ustanovení právních předpisů (k otázce formulace skutkové věty viz níže). Je pravdou, že v ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, mělo být zhodnocené jako nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil veškeré požadované znaky. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl ale vhodným řešením), ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu. Shodně posoudil obdobnou námitku a její vypořádání zdejším soudem i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As114/2018-49, kde konstatoval, že by sice bylo „vhodnější a přesvědčivější, pokud by správní orgán prvního stupně přesně označil ve výroku rozhodnutí aplikované ustanovení i jeho odstavcem, jak již příslušně konstatoval krajský soud. Jestliže tak však správní orgán neučinil, nejedná se s přihlédnutím ke skutečnosti, že stěžovatel nemohl mít s ohledem na znění výroku žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku kladeného mu za vinu, o pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.“
16. V nyní posuzované věci konfrontoval zdejší soud rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s požadavky usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na specifikované

komunikaci. Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V nyní posuzované situaci je tak ve výroku rozhodnutí správního orgánu uvedeno jednak ustanovení § 10 silničního zákona (odkazující norma) a zároveň je ve výroku ale uvedeno i ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona, dle kterého *Jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.*, a zároveň je uvedeno i ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*), jinými slovy ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

K existenci správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

17. Dále žalobce namítal neexistenci „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“, a to s ohledem na novelu silničního zákona provedenou zákonem č. 183/2017 Sb., krajský soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis – zákon o odpovědnosti za přestupky - neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.
18. Dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila *správního deliktu* tím, že jako provozovatel vozidla:
v rozporu s ustanovením § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
19. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 1 předmětného ustanovení změněn tak, že provozovatel vozidla se dopustí *přestupku* tím, že:
v rozporu s ustanovením § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
20. Zároveň dle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije

rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.

21. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 3 předmětného ustanovení změněn tak, že za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.
22. Krajský soud při posouzení předmětné námitky vycházel i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27 a uvedl, že: „...nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“
23. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu, neboť i „Rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce“ (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27).
24. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné. Z citovaného srovnání skutkových podstat správního deliktu a přestupku provozovatele motorového vozidla a výše stanovené sankce jasně vyplývá, že právní úprava je v obou případech shodná. Nová právní úprava proto není pro žalobce příznivější a není důvod neaplikovat přechodná ustanovení, která jsou standardní v případě nové trestní úpravy.
25. Opětovně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As114/2018-49, který konstatoval, že „postačuje uvést, že po nabytí účinnosti zákona o přestupcích pojem přestupek zahrnuje předchozí rozdílné kategorie, tj. přestupky a rovněž většinu dřívějších tzv. jiných správních deliktů. Od 1. 7. 2017 tedy došlo k tomu, že přestupky zahrnují mnohem širší množinu jednání. Stále přitom platí, že přestupky nezahrnují disciplinární a pořádkové delikty. V posuzované věci tak došlo k tomu, že jednání stěžovatele jakožto provozovatele vozidla představovalo podle zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 správní delikt uvedený v § 125f odst. 1 definovaný tak, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Od 1. 1. 2017 představuje jednání stěžovatele přestupek provozovatele vozidla, definovaný v tomtéž ustanovení zákona o silničním provozu tak, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10

nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Z výše uvedeného je zřejmé, že krajský soud nepochybil ani v tom ohledu, že z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považované za přestupky bez toho, že by chování provozovatele vozidla, kterého se dopustil stěžovatel, přestalo být sankcionováno a považováno za protiprávní.

26. *Neobstojí ani námitka stěžovatele, že nemohl být potrestán, neboť skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již ke dni právní moci rozhodnutí žalovaného neexistovala. Jednání stěžovatele totiž bylo trestné jak podle právní úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu účinné do 30. 6. 2017 i podle pozdějšího znění tohoto zákona. Žalovaný proto nepochybil a postupoval v souladu s § 112 odst. 1 větou druhou přestupkového zákona, podle které, odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější, když odvolání žalobce zamítl s poukazem na skutečnost, že druh a výměra správního trestu v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je ve stejném druhu a výměře, jako sankce (nyní správní trest) podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017, a proto se použije dosavadní právní úprava. Rozhodující tedy v souhrnu je to, že v posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu, tudíž správní orgány správně aplikovaly staré právo.“*
27. *Námitka žalobce, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného neexistovala, není důvodná.*

K popisu skutku ve výroku rozhodnutí

28. *Následně brojil žalobce proti nedostatečnému popisu skutku ve výroku. Podle názoru zdejšího soudu ani tato námitka týkající se vad výroku prvostupňového rozhodnutí není důvodná. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73, uvedl v první „právní větě“: „Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“*
29. *Správní orgán prvního stupně ve všech výrocích předně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.*
30. *Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívalo v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Rostislavovo nám. 21 (naproti, roh s ulicí Škárovou) v Brně dne 15. 1. 2016 v 10:45 hodin.*
31. *Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je podle soudu dostatečně patrný popis přestupkového jednání uvedením místa, dne a času a způsobu spáchání.*

32. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či bromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“
33. Popis jednání žalobce ani řidiče jeho vozidla, uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nevykazuje takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. Jakkoliv si lze jistě představit (a bylo by to jistě vhodnější) preciznější formulaci popisu porušení povinností a pravidel provozu na pozemní komunikaci např. tím, že bude jasně specifikováno zastavení na chodníku, tak v nyní posuzované věci ostatní popsání skutečností, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.
34. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uvedl: „Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada ne bis in idem), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.“
35. Argumentace žalobce zcela pomíjí to, že skutkové jednání není specifikováno pouze a jedinečně způsobem spáchání deliktu, ale i jeho místem a časem. Samotné skutkové věty výroků „jednání spočívající v neoprávněném zastavení na pozemní komunikaci určené adresou v konkrétní den a hodinu“ jasně popisuje způsob, místo a čas použití určité

pozemní komunikace, konkrétně specifikované. Právní hodnocení tohoto jednání následně vymezuje bez pochyb porušenou právní povinnost. Samotná skutková věta nemá obecně obsahovat právní hodnocení, nýbrž popis skutku, přičemž na tento popis musí navazovat právní věta, obsahující vymezení porušené právní povinnosti a hodnocení protiprávnosti jednání žalobce vyplývajícího ze skutkové věty.

36. S ohledem na skutková zjištění, která jsou obsahem správního spisu a která jsou podložena fotografiemi z daného místa, vyplývá z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezaměnitelnost skutku, který byl následně správně právně kvalifikován.

K existenci objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla

37. Žalobce v další části žaloby zpochybňoval otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017.
38. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou.
39. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
40. Krajský soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle ustanovení čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodávce bylo změnit úpravu správního trestání, a to

z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval, mimo jiné, první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.

41. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
42. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
43. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, „že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“

K zániku odpovědnosti za správní delikt

44. Nedůvodná je i námitka, že zanikla odpovědnost za spáchaný správní delikt, a to s ohledem na změnu zákona provedenou ke dni 1. 7. 2017 zákonem č. 183/2017 Sb. ve spojení s úpravou prekluzivních dob provedenou zákonem o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
45. Změnou promlčecí, resp. prekluzivní lhůty v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich se zdejší soud zabýval již v několika rozhodnutích a považuje proto za podstatné zdůraznit, že o této otázce je třeba rozhodovat s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem té které věci. Nejprve zdejší soud v rozhodnutí ve věci sp. zn. 73

A 59/2017 posuzoval situaci, kdy správní orgán prvního stupně zahájil řízení tak, že nenastal zánik odpovědnosti ani podle předcházející právní úpravy, ani podle úpravy zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Následně např. v rozhodnutí ve věci sp. zn. 73 A 58/2017 posuzoval situaci, kdy k zahájení řízení o správním deliktu došlo v zákonné lhůtě podle předcházející právní úpravy, avšak podle úpravy zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich by již uplynula promlčecí doba. V obou případech dospěl k závěru, že odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla, resp. za přestupek nezanikla.

46. Stejně jako ve věci sp. zn. 73 A 58/2017 musí soud zdůraznit, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější. Skutková podstata deliktu, stejně jako sazby za něj zůstaly shodně zachovány. Jediné, co se na první pohled může jevit jako příznivější změna, je otázka běhu promlčecí lhůty. Jak ale zdůraznil zdejší soud ve věci sp. zn. 73 A 58/2017 Ústavní soud v nálezu soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, jasně uvedl, že *„otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec, a tím otázka promlčení, nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblastí těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou součástí ústavního pořádku. Ústava ani Listina základních (a ne jiných) práv a svobod neřeší detailní otázky trestního práva, nýbrž stanoví nesporné a konstitutivní principy státu a práva vůbec. Listina v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat.“*
47. *V důsledku toho předpisy o promlčení a promlčecích lhůtách, zejména ustanovení po jakou dobu může být čin, který je prohlášen za trestný stíhán nelze chápat jako předmět úpravy čl. 40 odst. 6 Listiny. Ani článek 39 Listiny nemluví ve prospěch navrhovatelů. Pouze zákonem lze podle čl. 39 Listiny stanovit "které jednání je trestným činem" a "jaký trest, jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit". Procesní předpoklady stíhatelnosti nejsou předmětem této výhrady.“*
48. S ohledem na uvedené nepovažuje soud ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, které doplňuje úpravu zániku odpovědnosti za přestupek obsaženou v ustanovení § 29 a násl., za rozporné s čl. 40 odst. 6 Listiny, neboť toto ustanovení se týká právě a jediné běhu „promlčecích“ lhůt, resp. lhůt pro zánik odpovědnosti, což je právě a jediné otázka toho, jak dlouho lze určité trestné jednání stíhat, přičemž sám Ústavní soud vyloučil tuto otázku z dosahu čl. 40 odst. 6 Listiny. Pojem trestnost činu je tak třeba vztáhnout k tomu, zda je určité jednání nadále považováno za trestné či nikoliv, a ne k délce promlčecí lhůty v případě, kdy nová právní úprava stanovuje jasná pravidla pro její běh i co do vztahu k dřívějším jednáním. Lze v této souvislosti odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, kde NSS; dovodil, že *„ústavní záruka článku 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním. Přijetí tohoto principu znamená, že nelze trestat podle práva starého v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání.“*

49. Za této situace soud při respektování ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich dospěl k závěru, že zákonodárce jasně stanovil běh lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupky odlišně pro jednání spáchaných před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a po jeho účinnosti.
50. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich zjevně rozděluje přestupky ve vztahu k zániku odpovědnosti za ně do dvou kategorií, a to na přestupky spáchané před účinností zákona a po ní. V případě přestupků spáchaných po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky je stanovena promlčení lhůta na jeden rok v ustanovení § 29 a násl. zákona a v případě přestupků spáchaných před účinností zákona vložil zákonodárce ustanovení § 112 odst. 2 zákona, dle kterého *se ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
51. Reálně tak mohou vzniknout následující situace. Řízení o přestupku bude zahájeno ve lhůtě pro zahájení řízení podle předcházející právní úpravy a zároveň i ve lhůtě pro promlčení dle nové úpravy. Další možností je, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky ve lhůtě podle přecházející úpravy, avšak byla překročena lhůta pro zahájení řízení dle současné právní úpravy. Případně může nastat s ohledem na přechodná ustanovení situace, že řízení o přestupku bude zahájeno až po 1. 7. 2017 při zachování lhůty podle předcházející právní úpravy, avšak v rozporu s ustanovením § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky.
52. V nyní posuzované věci nastala druhá varianta, tedy řízení bylo zahájeno před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky, lhůta podle přecházející úpravy byla zachována, avšak podle nové by již zachována nebyla.
53. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3 As 84/2017-19, (a obdobně viz rozsudek ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28) vyjádřil tak, že „nepřehlédl, že po vydání napadeného rozsudku nabyt ke dni 1. 7. 2017 účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a s ním související zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f silničního zákona, kdy v případě § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnické nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata (nyní) přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky potom v přechodných ustanoveních, in concreto v § 112 odst. 2, uvádí, že [u]stanovení dosavadních zákonů o [] lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. **Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, se tak výše**

uvedené závěry uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost.“

54. Zdejší soud má tak za to, že zákonodárce vymezil novou právní úpravu zcela jasně s tím, že bylo jeho cílem, aby zůstaly pro jednání spáchaná před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky zachovány lhůty pro zahájení řízení o správních deliktech a aby nadále jednání, o kterých bylo řádně zahájeno řízení, byla stíhatelná. V tomto smyslu je úprava zákona o odpovědnosti za přestupky zcela jasná a pro žalobce v nyní souzené věci není nijak příznivější, neboť řízení o správním deliktu (nyní přestupku) bylo zahájeno před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky, bylo zahájeno v rámci zákonné lhůty a již v době zahájení řízení mohl žalobce vědět, že změna zániku odpovědnosti za přestupek nebude mít s ohledem na přechodná ustanovení vliv na řízení o jeho přestupku. Nová právní úprava tak pro žalobce není v ničem příznivější.

K možnosti mimořádného snížení sankce dle ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky

55. Nedůvodná je i námitka, že správní orgán nezákonně nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích, s tím, že zastával názor, že byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, neboť ve věci nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, správní orgán žádnou ze zjištěných skutečností nekonstatoval přitěžující okolností a sankce měla mít pouze preventivní charakter.
56. Zdejší soud pro stručnost uvádí, že k otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v bodech 20 a 22 rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018- 45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“ a dále uvedl, že „právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala.“
57. Je vhodné zdůraznit, že z níže citovaného ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky je zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákoníku (ustanovení § 39 odst. 4 t. z.) ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Ve shodě s citovaným rozsudkem i zdejší soud dospěl k závěru, že správní orgán nemá povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného nevznikly důvody výslovně se s tímto vypořádat.

Přesto Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 54, ve vztahu k ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky konstatoval, že „[p]oužití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele (stěžovatele) by tedy v úvahu připadalo, pokud by se jednalo o případ, na které by naposledy uvedené ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky mohlo alespoň teoreticky dopadat.“

58. Podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
59. Žalobce v podané žalobě uvádí, že se v posuzované věci byly dány podmínky pro aplikaci citovaného ustanovení, neboť „nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti. Charakter sankce správní orgán volil jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobce na to, aby dával pozor, komu své vozidlo svěřuje k řízení. Správní orgán konstatoval, že „nezjistil žádné okolnosti, jež by bylo možné hodnotit jako přitěžující, dospěl proto k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. Správní orgán na tomto místě zdůrazňuje preventivní funkci sankce, od které očekává, že provozovatel vozidla bude do budoucna řádně plnit své povinnosti vyplývající mu ze zákona o silničním provozu.““
60. V žalobě uváděné skutečnost (nekonstatování přitěžujících okolností, preventivní charakter sankce, uložení sankce na spodní hranici) samy o sobě podle názoru soudu nenaplnují důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici. Pokud by soud uvažoval o aplikaci ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, tak samotná zvolená procesní obrana podle názoru soudu jasně diskvalifikuje žalobce z toho benefícia zákona, neboť z obsahu správního a soudního spisu je jasně patná procesní strategie založena na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přestupek, resp. správní delikt. V případě obchodní korporace prakticky nelze uvažovat o uplatnění důvodu dle § 44 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť uložená pokuta v nejnižší možné výši 1.500 Kč je navíc natolik nízká, že nelze očekávat její nepřiměřenou výši vzhledem k poměrům žalobce.
61. Celkově lze v této souvislosti konstatovat, že se jedná o zcela standardní příklad deliktního chování postihovaného zákonem o silničním provozu a soud v něm neshledává žádné prvky mimořádnosti.
62. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

63. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. července 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.

